Nazwisko KORNACKI

Imiona Emil Jan **Pseudonim** .....

Z domu .....

Data urodzenia 08.06.1920 **Miejscowość, kraj** Baranów Sandomierski

Data śmierci 04.05.2018 **Miejscowość, kraj** Saginaw, USA

Lat życia .....

Adres cmentarza prochy w grobie rodzinnym w Baranowie Sandomierskim

.....

Źródła: „Weteran" nr 116 / lipiec 2018, s. 28-29.

.....

.....

Archiwum Osobowe Emigracji im. B. Jeżewskiego Biblioteka Polska POSK w Londynie.

Ś.P.
mjr EMIL JAN KORNACKI

Dnia 4 maja 2018 roku w centrum opieki medycznej dla weteranów (Veterans Medical Center) w Saginaw, Michigan, zmarł śp. major Emil Kornacki, ostatni znany wiezień Ostaszkowa, ocalały z masakry katyńskiej.

Urodzony 8 czerwca 1920 roku w Baranowie Sandomierskim pow. Tarnobrzeg. Był synem oficera Polskiej Policji Państwowej. Do wojska zapisany 15 sierpnia 1939 roku w Węgierskiej Górce, gdzie do wybuchu wojny tj. do 1 września pracował przy budowie fortyfikacji. W toku działań wojennych 25 września 1939 roku dostał się do niewoli sowieckiej i wywieziony został do obozu Ostaszków, położonego na wyspie jeziora Seliger na północ od Moskwy. W Ostaszkowie więziono ponad 6,3 tys. polskich jeńców, głównie policjantów, funkcjonariuszy straży więziennej i żołnierzy Korpusu Ochrony Pogranicza. Wiosną 1940 roku na rozkaz najwyższych władz sowieckich prawie wszyscy zostali wymordowani w ramach Zbrodni Katyńskiej. Z Ostaszkowa ocałało jedynie 112 osób, wśród nich Emil J. Kornacki, którego w maju 1940 roku przetransportowano do obozu w Juchnowie, a następnie do Griazowca, gdzie spotkał polskich oficerów przywiezionych z Kozielska i Charkowa. W sumie wszystkich ocalałych było 395.

„Weteran", nr 167/lipiec 2018, s. 28, 29.

W Griazowcu Emil Kornacki przebywał do września 1941 roku, kiedy to na mocy polsko-sowieckiego układu (Sikorski – Majski) z 30 lipca 1941 r. odzyskał wolność i wstąpił do tworzonej w Związku Sowieckim przez gen. Władysława Andersa Armii Polskiej, z którą w sierpniu 1942 r. ewakuował się do Iranu a następnie do Iraku, gdzie w 1943 roku powstał II Korpus Polski. Emil Kornacki służył w 5 Wileńskim Pułku Artylerii Lekkiej w 5 Kresowej Dywizji Piechoty, z którą przeszedł tułaczy szlak wojenny przez Syrię, Palestynę, Egipt do Włoch, gdzie uczestniczył w walkach nad Sangro, pod Monte Cassino, Monte Fortino i o Bolonię. Dwa razy był ranny. Za męstwo wykazane w walkach odznaczony został m.in. Krzyżem Srebrnym Orderu Wojennego Viruti Militari oraz Krzyżem Walecznych.

Po zakończeniu okupacji Włoch w 1946 roku przetransportowany z II Korpusem Polskim do Anglii, gdzie w czerwcu 1947 r. został zdemobilizowany z wojska w randze podpo- rucznika.

Po demobilizacji nie powrócił do Polski, lecz pozostał w Anglii, gdzie ukończył studia inzynierskie. W Anglii poznał i poślubił warszawiankę Zofię Marcinkowską, która podczas okupacji hitlerowskiej za konspiracyjna działalność więziona była na Pawiaku a następnie cztery lata w niemieckim obozie koncentarcyjnym dla kobiet w Ravensbruck.

Z Anglii oboje wyemigrowali do U.S.A i osiedlili się w Detroit w stanie Michigan, gdzie Emil Koracki pracował jako inżynier w kilku firmach, aż do przejścia na emeryturę w 1985 roku. Od początku zamieszkania w Detroit aktywnie włączył się w życie lokalnej polskiej społeczności. 15 października 1950 roku został członkiem Placówki 113 SWAP w Hamtramck, a po jej likwidacji przeniósł sie do do Placówki 7 SWAP w Detroit, gdzie czynnie udzielał się w życiu organizacyjnym. Wielokrotnie uczestniczył w Walnych Zjazdach SWAP, ostatni raz w XXXII Walnym Zjeździe w Rutherford, NJ, w 2015 r., kiedy to otrzymał nominację na stopień majora Wojska Polskiego.

Wspierał finansowo różne inicjatywy mające kultywować pamięć o poległych i pomordowanych żołnierzach polskich w czasie II wojny światowej. Wsparł m.in. budowę Pomnika Katyńskiego w Jersey City autorstwa artysty-rzeźbiarza Andrzeja Pityńskiego. Na jednej z brązowych tablic umieszczonych na cokole pomnika wkomponowany został krzyż Virtuti Militari ofiarowany przez Emila Kornackiego. Wsparł również budowę pomnika „Patrioty" w Stalowej Woli oraz Centrum Informacyjnego przy Polskim Cmentarzu Wojennym na Monte Cassino. Wielokrotnie wspierał również fundusz wydawniczy „Weterana" – organu prasowego SWAP.

Z żoną Zofią mieli dwie córki, Monikę i Elżbietę. Będąc na emeryturze Emil Kornacki aktywnie udzielał się w polonijnym życiu muzycznym, śpiewając w kilku chórach. Pracował też jako tłumacz języków obcych, ktorych znał kilka: polski, rosyjski, angielski i włoski.

Po śmierci żony, która zmarła w 1995 roku, Emil Kornacki zaktywizował swoją społeczną działalność w różnych organizacjach. Po pogorszeniu stanu zdrowia w 2015 roku, zamieszkał w domu swojej córki na rzeką Kawkawlin, gdzie w troskliwej, rodzinnej atmosferze spędził ostatnie lata swojego życia.

Zmarły pozostawił w smutku córki, Monikę Kornacką Essenmacher i Elizabeth Kornacką, oboje z Linwood, MI; oraz wnuczkę, Elise Oriel Essenmacher z Chicago, i wnuka Iana Kornacki Kullgren z Washington D.C.

Zgodnie z wolą Zmarłego jego prochy zostaną przewiezione do Polski i pochowane w rodzinnym Baranowie Sandomierskim.

Cześć Jego pamięci!

Opracował: Teofil Lachowicz